

A két testvér, Juhász Sándor és Zsombor: hajnalban kelnek és éjfél után fekszenek

ben legyünk kritikusak, sokszor mások véleménye nem számít.

Az életükben hol a helye a Nemzeti Táncegyüttesnek, mennyire jelent közösséget, mennyire szövi át mindennapjaikat a versenyszellem?

J. S., J. Zs.: A világhírű együttes tagjának lenni nagy lehetősége életünknek. Hogy meddig? Talán még bő tíz év van benne, de ez függ az ember egészségétől, izületeinek állapotától. Van, aki szerencsés, így a legidősebb kolléga már az ötven felé közeledik, s még jól bírja a próbákat, fellépéseket.

A kérdés másik felét az emberi megközelítéssel kezdenénk. Amennyiben szakmai vagy magánéleti problémánk van, elsőként egymást hívjuk, azt a húsz páros csapatot, akivel együtt dolgozunk évek óta. Nemrégiben egyik társunkat költöztettük, másiktól egy tűzhelyet cipeltünk el. Életünk szorosan összefonódik, egy öltözőben rendezzük el magunkat, együtt nevetünk, együtt sírunk, a

problémákat egymással beszéljük meg. Amennyiben valaki tanítani megy, azt a másik segíti anyagokkal, ötletekkel, zenei szerkesztéssel. Ugyanakkor a vezetés egészséges versenyszellemre is épít, a már említett művészeti igazgató egy pillanat alatt kiszúr minden hibát. A Zsuráfszky név ugyan a darura utal, de inkább a sólyom illene rá.

A műsorválaszték mennyire sokszínű?

J. S., J. Zs.: Teljes mértékben az. Sőt, nemcsak a magyar vidékek kultúráját népszerűsítik, hanem a kisebbségek, például a horvátok, a cigányok, a szerbek, a zsidók hagyományait is közkinccsé teszik. A Nemzeti Színház és a Magyar Nemzeti Táncegyüttes közös műsorát, az Egri csillagokat török táncsal is színesítjük. Ha egy leterített térképen jelölnék a forrásokat, akkor a vakfoltok lennének kisebbségben.

Több lábón állnak, zenészként is megállják helyüket.

J. S.: Nagybőgőn és brácsán játszottam, az Óbudai Népzenei Iskolában tanultam. Itt említtem meg tanárom, Túri András nevét, akinek sokat köszönhetek. Metodikájában először az erdélyi – mezőségi, kalotaszegi – lüktető, kemény jobbkezes vonóskíséretet sajátítottam el, sokat tanulmányoztunk eredeti felvételeket, jegyzeteltünk, utánoztuk a hallottakat. Ezek felvidéki vetülete is érdekelt. Sokfelé fordultam meg táncosként és zenészként, mindenütt igyekeztem

→ A világhírű együttes tagjának lenni nagy lehetősége életünknek. Hogy meddig? Talán még bő tíz év van benne, de ez függ az ember egészségétől, izületeinek állapotától.

tanulni, ellesni a mesterek titkát. Amikor bőgős mellett brácsáztam, vagy fordítva, mindig tanultam, soha nem volt két azonos előadás.

Juhász Zsombor a Fölszállott a páva versenyen 2018-ban

J. Zs.: Cimbalmozom, s mint említettem, sokszor követtem bátyám vonalát, az iskola és a tanárunk is megegyezett. Hat év után sikeres vizsga után Balogh Kálmán cimbalomművész vett szárnyai alá, s három évig okított. Ha több időm lenne, és a szomszédok is engednék, még sok gyakorlás várna rám.

A jövőben a saját család mellett a táncot a hangszer vagy a tanítás váltja fel?

J. Zs.: Sándor ért a gyerekekhez, tanárként is megállja a helyét: pedagógiai érzéke talán még

szüleinkén is túltesz. Jóllehet két hangszer áll hozzá a legközelebb, kiváló zenei érzékével minden zeneszerszám megszólal a kezében, még a cimbalom is. A Kincső Ifjúsági Néptáncegyüttesnél végzett munkája is bizonyítja rátermettségét. Jőmagam? Valószínűleg zenészként folytatom pályámat, de ehhez még sokat kell tanulnom.

J. S., J. Zs.: Családalapításban is gondolkozunk. Viszont jelenleg szeretjük a munkánkat, s építjük karrierünket. Ez viszont nem jár áldozat nélkül: zokszó nélkül kelünk hajnalban, éjfél után térünk nyugovóra, azt is elviseljük. Úgy érezzük, örökké fiatalok maradunk, de az élet mást mutat, s tervezni kell a jövőnket is. Itt említhetjük a családot, a gyermeket, akinek átadhatjuk azokat az értékeket, amiket mi is kaptunk, s életünkben megszereztünk. Nehéz családban gondolkodni, amikor az embernek minden perce be van osztva. Például egy másfél hónapos amerikai kiszállásnál nincs magánélet. Viszont számos kollégánk él boldog házasságban, s a munka mellett vállalja a szülői hivatást is.

Szüleink belénk oltották az élet tiszteletét, a másik ember megbecsülését. A nyugodtság, tiszteletadás, a munka szerete, dolgaink értékelése, a becsület szerepelt az értékrendben, s ez gyökeret vert bennünk is. Sokszor belehalljuk egymásba a szüleinket. Megmosolyogjuk a másik gesztusát, mintha őket látnánk. A családalapítást mérlegelve fülünkben csengenek édesanyánk szavai: gyerek, gyerek, gyerek! Jó géneket örököltünk, s reméljük, ebben a szellemben nőhetnek fel – fél tucatjával – leendő utódaink is.

A Kincső huszadik, jubileumi előadása a Gereben népi zenekarban 2015-ben Zselízen